

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

1. Deus peccatorem privat benedictionibus suæ providentiæ per odium aversionis, quod gerit erga peccatorem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

Dei, ei exsiccantur benedictionum Divinæ Providentiæ fontes, ipsaq; Providentia irritata, destruit illius bonæ fortunæ. Odium abominationis causat, quòd Deus à peccatore longiùs abscedat, nec suas in eum benedictiones effundat: Odium vindictæ Deum obligat, ut in peccatorem maledictionis suæ ferrum distringat: *Percutiat te Dominus egestate.* Deut, 28. 22.

Secunda veritas: quamquàm peccatori Deus bona impunè dimittat, at quia benedictionem non habent annexam, impio non sufficiunt, sed famem etiam in abundantia procreant caninam ac continuam. *Mittet Dominus super te famem.* Ibid, 1. 20. Ut autem meliùs penetremus hæc duas veritatum maximas, supplices expetamus Spiritûs Divini lumina. *Ave Maria.*

Universum hoc mundi theatrum pro justo duntaxat extructum fuit, prima enim architectantis Dei intentio non fuit, operari in favorem reprobatorum: *Omnia propter electas.* Amor, quo rapiebatur Deus in virtutem ipsum à se prodire ad extra, suæque Omnipotentia magnificentiæ demonstrare compulit in productione creaturarum relucens. I. Punctum.

Unde sequitur, deducit S. Anselmus, quòd Deus peccatores respiciat velut usurpatores violentos sui domini, hostium instar, bona sua devastantium, & pro talibus, qui nequiter invadunt genuinis Dei filiis relictam hæreditatem: *Ingeritur operibus Dei contumeliosa quadam oppressio, & fit deus gravis abusus.*

Creaturæ ipsæ etiam maximè insensibiles gemunt sub ista tyrannidæ, asseverat D. Paulus, & cum primis dolent, se contra inditam sibi inclinationem abduci ad serviendum vanitati & iniquitati peccatoris. *Vanitati creatura* Rom. 8. 20. 22.

*ura subiecta est non volens omnis creatura ingemiscit,
& parturit usque adhuc.*

Bene scio, quòd Deus sit suorum bonorum Dominus absolutus, de quibus nemini ullam teneatur reddere rationem, sicque ea consequenter distribuere possit ad placitum proprium: simul tamen scio, quòd ea ipsa necessitas per quam rerum omnium constituitur principium, eundem indispensabiliter obliget, velle, ut sit illarum finis ultimus; quòd Sapientia, Justitia, Sanctitas, verbo, omnes Divinæ Perfectiones ab ipso exigant, ut illius dona omnia usurpentur ad gloriam Conditoris. Deus ergo bona sua impiis, qui ipse abutuntur, communicare nequit, ejusque Providentia multare eos debet, ut alieni involatores & raptores. Quà propter Hugo de S. Victore notat, singulas creaturas etiam si mutas eo ipso temporis momento, quo sui nobis copiam tribuunt, breviter, attamen efficaciter, auribus immurmurare nostris tria verba: *Accipe, redde, cave.* *Accipe beneficium, redde officium* sc. gratitudinis, *cave supplicium* impendens iis, qui Dei muneribus abuti, non reformidant.

Lib. 1. de
doctr. Chri-
stiana, c. 3.

Permittite mihi præsentem discursum magis robore, adhibito hunc in finem pulchro D. Augustini argumento, docentis, quòd in ordine Providentiæ, quam Deus erga hominem gessit, sint quædam res, quæ uti præcisè, & alia, quibus aliquis frui debet. Uti quapiam re, notat Augustinus, est eam amare, quatenus est utilis, ac juvare potest ad assequendum bonum, quo frui oportet. Frui autem re aliqua, est rem amare propter amorem rei ipsius, scq; illi affigere tanquam suo fini. Advertite itaque, pergit S. D., principia fidei nostræ non admittere aliud, præter Deum, quo perfrui possumus, & debemus. Cùm solus
ille

ille sit ultimus finis noster, nostraque æterna felicitas, cui inhærendum amore constanti; *mansoria dilectione.* Ergo *utendum est hoc mundo, & non fruendum,* si sequi velimus propositum Divinæ Sapientiæ, quo mundum, mundana universim ordinavit, ac disposuit ut media, nos conducta ad salutem sempiternam: *Facta est pro salute nostra per Divinam Providentiam hæc dispensatio temporalis, quæ debemus uti.*

Nunquid verum est, quòd peccatores passionum suarum directioni subjecti, dictum ordinem invertant? Non utuntur, verùm abutuntur creaturis: dum earum, usu urgeri deberent in tendentiâ ad Deum, se iis per amorem inordinatum & per inversionem extraneam, ut loquitur S. Augustinus, affigunt, ditari cupiunt, non ad serviendum Deo, sed desiderium habent etsi imperfectum, serviendi Deo, ut divitias accumulent. *Fruuntur nummo uti Deo; quia non nummum propter Deum volunt, sed Deum propter nummum colunt.*

Necessarium proinde est, ut Providentia Dei, quæ has leges violatas, suumque ordinem destructum conspiciat, sibi refractarios repellat, qui bona illius acquirere, augere, conservare laborant ad finem contrarium fini, à Divina Providentia præstituto.

Ista est summi momenti instructio, quam Salvator noster nobis in Evangelio tradit: *Querite primum Regnum Dei, & justitiam ejus, & hæc omnia adjicientur vobis.* Matth, 6, 33.

Instituatis, quæso, reflexionem supra verbum illud, *primum*, ac si dicere vellet, ex me dependet omnis fortunæ temporalis successus vester; ego sum, qui desideriorum vestrorum appetitum explere valeo, ac volo, quod tam parum in controversiam vocare debetis, ac, quòd sim Deus vester.

Jam vobis declaro, nisi subordinationem Providentiæ meæ observetis, nullum vobis exhibendi favorem, me animum habere, nisi intensiorem conatum adhibeatis de divitiis cælestibus potiundis, quàm terrenis opibus, nisi potiùs cordi & curæ sit, congerendi bona spiritualia, quàm corporalia. *Quærite primum;* Necquicquam sperare, præsumatis, priùs vobis concedendum accessorium, quàm inquiretis, quod est principale: neque obtinebitis à me reliqua cum tanto mentis ardore concupita, si cor vestrum mihi affectionum suarum primitias antecedenter non consecrer.

S. Cæsarius
Hom, 20.

Meliorem doctrinæ istius interpretem invenire nequeo, Magno Cæsario Arelatensium Episcopo in Hom. 20, ubi elegantem paraphrasin verborum illorum Christi in Evangelio, producit. Nos habemus nostras, ait is; Deus pariter proprias suas habet intentiones; nos possidemus aedes, hæreditates, fundationes, villas; nec minùs Deus possessor est domuum, hæreditatum suarum, vinearum, agrorum ad se spectantium. Desideria vestra sunt ampla ædificia erigendi, familiam & posteritatem ampliandi, prolem vestram ad primæ dignitatis culmina evehendi. En stupendam Dei bonitatem, qui idem vobiscum sentit, hæc omnia admittit, suppono enim, ea vos quærere per media licita & honesta.

Ephes. 1. 4.

Præterea Deus ingens habet desiderium, quod D. Pauli testimonio ab omni jam æternitate conceperat; *Electus nos in ipso, ante mundi constitutionem, ut essemus Sancti,* quamprimùm decrevit vobis donare vitam, simul intendit in vobis demonstrare robur suæ gratiæ, elevando vos supra naturæ infirmitates, dolores & delicias carnis, suggestiones dæmonum, tentationes mundi, ut vitam ageretis puram,

puram, justam & innocentem: *Ut essemus sancti, & immaculati in conspectu ejus, in Charitate.* Ibidem.

Vultis itaque, ut Deus suam curam, suamque operam propositorum vestrorum executioni impendat? ipsius etiam Divinæ intentionis memineritis: desideratis ne, ut vestris conatibus benedicat, vosque adjuvet, tales largiendo successus, quales ipsimet vovetis? cooperamini illius gratiæ, nec labori parcite, quatenus intentio, quam de vobis formavit, opere compleatur. Uno verbo, Deus hominem, quem vos bonum efficitis, divitem reddet, dummodo vestræ conducat salutem. *Querite primum regnum Dei.*

Vos possidetis domos, vineas, Deus æquè proprias tenet: *Habes tu villam tuam, & Deus habet suam, villa tua, terra tua; Villa Dei, Anima tua.*

Vultis igitur, ut Deus non solum tueatur vestras ædes, sed adhuc novum superaddat incrementum indies, vestris agris benedictionem & fertilitatem infundat, optatos successus vestro tribuat commercio. Idem ipsius, & quidem ardentius votum est; unà tamen petit, ut ejus excolere laboretis vineam, quæ est anima vestra, ut ejusdem exornare domum studeatis, quæ est cor vestrum. Ex dictis nil vobis agere placet, relinquitis vineam ejus incultram, domum ejus desertam: cur itaque eidem permissum non sit, parem seu Talionis pœnam in vos statuere?

Ah! mi dilectissime popule, docebat citatus Sanctus hic Archi-Præsul, en quæ radix inopiæ nostræ, quæ causa ruinarum nostrarum, defectionis nostrarum familiarum: hanc, vos obtestor, bene observetis. Deus pari nobiscum passu ambulat, nos ad eum modum tractat, quomodo tractamus ipsum. *Ideo tribulationes quotidie sustinemus, quia*

Cæsaribus
Hom. 20.

Deus vicem nobis quodammodo reddit, num hoc non magis quam æquitati sit conforme? *Nolumus nos amare animam nostram, quam Deus amat, & ille dimittit villam nostram, quam nos amamus, ut pereat.*

Nónne hoc ipsum Deus suo populo exprobravit per Aggaum Prophetam? Vos deploratis, significari jubet ille, adeò maligna tempora, quòd ex mercimoniis nullum reportetis lucrum, negotia prosperè non succedant, clamores vix alii percipiantur, præter querelas ob mercium, jacturam, illustrium domorum everfiones, quòd fraudes, miserix indies crescant. Paululum vos híc reflectite: *Ponite corda vestra super vias vestras, scrutamini, quem vivendi modum teneatis, ingredimini fundum conscientix vestrx: Respexistis ad amplius, & ecce factum est minus.* Foveatis in animo sublimes conceptus, extollendi in altum vestram familiam, locupletandi liberos; interim tamen egestate graviori laboratis, quàm antea. Defectus non est industriae, nec laboris, *seminastis multum, intulistis parum, omnem impendistis operam, utramque adhibuistis manum, sacrum cum profano miscere non erubuistis: non est usura, fraus, dolus quem non practicastis, ad vos ditandos; dextrè novistis simoniam etiam in subsidium convocare, quatenus ex bonis Ecclesix hauriatis lucrum. Interea ipsimet propriis bonis exhausti, singulis diebus debita majora contraxistis, & exsufflavi illud.* Ego per viam infelicitum processuum damnum majus in mense vobis intuli, per immissam infirmitatem enormiores expensas in anno vobis extorsi, quàm in decem lucrari possitis. *Quam ob causam, dicit Dominus.* Unde autem hæc omnia? penetrare ipsam mali originem, quæ est: *Domus mea deserta est, & vos festinatis unusquisque in domum suam.* Propter hoc

Agg. 1. 5.

Ibid. v. 9.

Ibid. v. 6.

v. 9.

v. 9, 10.

hoc super vos prohibiti sunt cæli ne darent rorem. Cùm mea negotia vobis cordi & curæ non sint, hinc nec multùm vestra curo: quia vos ipsos meæ intentioni, quæ est vos sanctificandi, contra ponitis, ideo me vicissim oppono vestræ, quæ est, vos divitiis cumulandi. Vos invertere tentatis finem à mea Providentia in directione & gubernatione mundi præfixum, quapropter hæc Providentia favorabilem se vobis minimè exhibebit; & quia succursu illius manetis exuti, nunquam proficietis; laborabitis quidem, sed labores vestri maledicentur, exinde steriles erunt, & inutiles.

Resumamus discursum nostrum, & dicamus, si verum est pro tempore æquè ac æternitate, quòd *neque, qui plantat, neque qui rigat, valeant aliquid, si Deus neget incrementum.* Si verum est, ut psalmista canit, quòd *in vanum laborent, qui domum ædificare moliuntur sine supremi Opificis cooperatione.* Si verum est Christi de se pronuntiatum: *qui non colligit mecum, dispergit.* Et, si ex altera parte, prout jam probavi, Deus assistentiam non ministrat, nec benedictionem impertit iis, qui temporalia bona non appetunt in ordinem, quem ipse præscripsit, & propter finem, in quem ab eodem sunt primitus ordinata, hoc est ad suam gloriam, nostram verò salutem; sequela ergo infertur manifesta, peccatoribus hunc finem & ordinem subvertentibus nil aliud expectandum esse præterquam paupertatem, ruinam & maledictionem. *Si non audieris vocem Domini Dei tui, percutiet te Dominus egestate.* Luc. II. 27.
Deuter. 28.
15.

Sed quid opus est, diutius huic materiæ immorari? de quonam in præsentia moveretur quæstio? ut habeatur notitia, quibus piissimum Numen temporales suas benedictiones

etiones communicare velit: arcanas Divini cordis intentiones nullibi clarius expressas reperiemus, quam in propriis ipsius verbis, in Deuteronomii cap. 28. relictis, ubi videre licet Dei voluntatem cum notandis circumstantiis, quibus eam magis authenticam reddere, placuit.

Primò, istam declarationem appellat tractatum, fœdus, quod cum gente sua iniit, cui is se solenni jurandi formula obstrinxit: *Ut transeas in fœdere Domini Dei tui; & in jure jurando, quod hodie Dominus Deus tuus percutiet tecum.*

Secundò, hanc declarationem in præsentia omnium pariter tribuum instituit. Omnes enim eò se conferre, statuit, juvenes & senes, viros & mulieres, nobiles & ignobiles. *Vos statis hodie cuncti coram Domino Deo vestro.*

Tertiò, protestatur, quòd facienda declaratio respiciat non tantum præsentibus, sed victuros deinceps consequentibus in super sæculis; *Nec vobis solis hoc ego fœdus ferio, sed cunctis præsentibus & absentibus.*

Denique, præcipit sex tribubus Israël, conscendere montem Garizim, sex aliis se locare ex parte opposita in monte Hebal; vult idem, ut 6. priores, audientes benedictiones, quas supra fidelem suum populum effundere, promissurus esset, pleno choro & unanimi cordis jubilo respondeant, *Amen*, seu fiat, placet; ut 6. posteriores, percipientes maledictiones, quibus infidelem & inobedientem suum populum ferire intenderet, pariter universonè respondeant, sed tono lugubri, contestativo timoris quo corripentur. *Amen*, sive fiat. Siquidem hoc æquissimum est.

Peractis his omnibus præviè dispositionibus, suam demum declarat voluntatem; si legem Domini Dei vestri
custo-

custodieritis, plenis ille manibus suos in vos profunder
favores, pandet thesauros suarum gratiarum super grana-
ria & cellaria vestra, verbo, benedicet omnibus laboribus
& conatibus vestris: *Emittet Dominus benedictionem super
cellaria tua, & super omnia opera manuum tuarum. Abundare,
te faciet Dominus omnibus bonis tuis.*

Ibid, c 28.v.
8. 11.

Sed si è contrario obtemperare renueritis legi Dei,
percutiet ille suis maledictionibus omnia bona vestra, &
omnes hereditates vestras: *Venient super te omnes maledi-
ctiones istae, & apprehendent te. Maledictum horreum
tuum, & maledictus fructus ventris tui.*

Ibid, v. 15. 17.

Ecce tractatum, quem Deus celebravit nobiscum,
en condiciones, quas in promulgatione suæ legis propo-
suit, unaq; voluntatis suæ decreta detexit. Si itaq; fami-
lia vestra sit composita ex hominibus, Divinas leges vio-
lantibus, suâque impietate legislatorem summum ad iram
proritantibus; num talis non mereatur promissis Dei spo-
liari benedictionibus, ejusq; maledictis subjici in bonis suis
tum temporalibus, tum etiam spiritualibus? Nec superest
ullum malo remedium, quôdque immunem præstare
queat, præterquam mutatio morum, conversio vitæ.

Neque refert, etsi dicatis, multas ibi ad Deum pre-
ces fundi, procurari Missarum oblationes, copiosas distri-
bui eleemosynas. Hæc omnia quidem bona sunt, prin-
cipale tamen deest, innocentia sc., fidelitas erga Deum.
Eliminate procul peccatum istud adeò habituatam illam
injustitiam, hanc blasphemiam, impudicitiam talem. Fru-
straneus est omnis labor vester, si Deus ei benedictionis
suæ lumen subtrahat: *Vanum est vobis, ante lucem surgere* Psal. 126. 2.
Vultisne parte istius luminis frui, & gaudere, obrinere à
Deo dies vitæ beatos? vos qui patrum familias officia.

H

admi-

administratis, cavete à peccato, ne maledictus hic cælestium benedictionum prædo ullibi occultatus delitescat: sufficit nonnunquam in unico puero, aut puellâ, servo, vel ancillâ eum reperiri, ad destruendam penitus integram familiam,

Mi Deus, Ah! quàm compatior pauperi huic familiæ, tam multo jam tempore afflictæ. Verum est, patrem esse virum conscientia observantem, matrem non minùs fœminam haberi virtutis amantem, filias honestam & pudicam agere vitam, omnes conversari in timore Dei, excepto uno filio juvene, libertati, blasphemix dedito, ad omnem nequitiam prostituto: is ipse est, qui cœli cataractas obstruit, ne illud in benedictionum imbres resolvantur, qui Dei iram evocat contra ejuscemodi familiam. Vobis, pii parentes, quam toleratis in præsentî jacturam, compensabit Deus, præmiando virtutes vestras in cœlo: intereà tamen ob filium hunc perditionis vos temporali pœna affliget, imò valde metuendum, nè tota domus vera intereat.

Sed mi Deus! quàm sentio in calefcere mea præcordia præ zeli fervore contra illos, qui nulla prorsus tanguntur anxietate, num lex Dei observetur in suis ædibus, num sui domestici sint melioris notæ, non sunt solliciti.

Dominus bene novit hunc Commissarium, scribam suum esse infamem, turpem sectari vitam, istum Veredarium horrendum esse blasphematorem: Domina non ignorat, illam famulam minùs esse devotam, rarò, nunquam Deum precibus exorare non confiteri nisi obiter tantùm, & quidem ex sola consuetudine. Sed nil inter est, hic servus de reliquo est admodum fidelis, ista ancilla multùm laborat, magnam proli adhibet industriam. O Deus!

Deus! quanto vobis detrimento exsolvenda erit ejusmodi fidelitas, industria. Nunquam suam vobis benedictionem Deus communicabit, quem domo ejecistis; quamdiu occupabunt illi ædes vestras, tamdiu maledictionum grandinem è cælo irato super bona vestra detrahere, non cessabunt.

In memoriam revocate vobis historiam Achan, in libro Josue c. 7. graphicè depictam, ibi videbitis, quomodo unius solum militis inobedientia secundissimum victoriarum cursum, ovanti toti Israelitarum genti, cohibuerit.

Eò ira Dei increvit, ut non solum Philistæis suum, populum in prædam, cædem, ruinam cesserit, sed insuper sit protestatus, se imposterum eorum partes tueri nolle, nullum præstare, se velle favorem ulterius, priusquam hic legis prævaricator esset exterminatus: *Non ero amplius vobiscum, donec conteratis eum.* Ad placandum Deum, necessarium erat, apprehendere Achan, deducere vincitum, cum uxore ac liberis, oves prætereà, papilionem & omnia bona ipsius mobilia in vallem Achor, ibi lapidibus infelicem hunc obruendum, qui erat anathema populi, cum omni sua possessione per ignem abolendum, superaddito funebri sacrasmo illo: *quia turbasti nos, exturbet te Dominus in die hæc.* Josue 7. 12. Ibidem v. 25.

O Deus! quàm efficaci eloquentia mutus & tristis iste lapidum ac cinerum congestus perorat cumulus, modo & motu magis vehementi, quàm ego vobis binas has veritates persuadere conatus sum; quarum prima, quòd peccatum in domo aliqua perpetratum inhibeat supernæ felicitatis rorem, cælestium benedictionum cursum. Secunda, quòd remoram tam infaustam unius etiam peccatum

tum procurare sufficiat. Quid efficiet ergo tota domus vitis infecta; & si juxta Propheticum testimonium, *filii colligunt ligna, & patres succendunt ignem?* Pater est vitis impius, nullius omnino Religionis, mater ludicris assueta, prodiga, liberi sunt nimia libertatis amantes, filia garrulitati, mundana dedita vanitati, famuli ebrietatibus, blasphemis infames. Si talis sit, num non indigeat scopam irae Divinae inquinatissima haec familia? quod si inibi appareat quaedam prosperitas, nunquid necesse est, ut videbimus proximis diebus, fallacem illam prosperitatem notam fore evidentem ipsius reprobationis?

Attende itaque Civitas flagittis immersa vocem Dei tui per os meum ab exordio Adventus istius tibi inclamantis: *Sanctificamini in crastinum: haec enim dicit Dominus Deus Israël: Anathema in medio tui, si desideres, ut Deus tuis inquilinis, tuisque domesticis divitias, sanitatem conferat, temporaneis benedictionibus gratosè te visuet; expelle Anathemata, quae objectum te constituunt odio Dei; radicitus extirpa has inimicitias, haec odia, has invidias, detractiones, istam mollem ac effeminatam vitam, ista desideria damnata, istas voluptates deordinatas.* *Auferte malum ex vobis ipsis.* Quisque è cordis sui medio funditus ejiciat peccatum illud, quod tanto jam tempore ibi regnum tenuit, idque poenitentiae emundet lavacro. Quamdiu peccatum hoc alicubi locum occupat, impossibile est, ibidem benedictiones Divinas locum ullum reperire.

Haecenus probare contendi, rationes solidas ac convincentes producendo, quod Deus foveat odium aversionis in impium, se ei subtrahat, omnem ejus fortunam impediatur modo quopiam negativo, per privationem, subtractionem.

tractionem suarum benedictionum : jam vobis demonstrare , superest , quòd simul per odium inimicitiae & vindictae in ruinam Deus positivè præcipitet peccatorem , ipse destructorem illius familiae agere velit, eum suis maledictis feriendo. *Percutiat te Dominus egestate.* Deut.28.22.

Fides, ratio, experientia omnium sæculorum adeò firmiter stabiliunt propositam veritatem, tamque sensibilem exprimunt, ut prolixiori discursu sit minimè opus.

Paupertas in impiorum hospitiiis dudum divertere consuevit: *Egestas à Domino in domo impii.* Salomonis Prov.3.33. effatum est. Ipse Deus per Prophetam Aggæum fatetur se sterilitatis & siccitatis authorem: *Vocavi siccitatem super terram.* Agg. 1. 11: Idem per Zachariam Prophetam protestatur, quòd sua maledictione voracis instar flammæ peccatoris habitationem funditùs sit consumpturus: *Hæc est maledictio, quæ egreditur super faciem omnis terræ: & veniet ad domum furis & ad domum jurantis, & commorabitur in medio domus ejus, & consumet eam, & ligna ejus & lapides ejus.* Zach.5.3 4.

Sive consideremus peccatum in sua natura, sive spectemus Deum, qui fuit offensus, occurrent rationes insolubiles, ad demonstrandum peccatoris interitum, oriturum ex vindicta & maledictione Dei. Quòcunque se ingerit peccati pestifera lues, undiquaque mox diffundit suam virus, consequuntur instabilitas, defectiones, ruinae. Vix pedem cælo intulit, Angelos infecit, quos, etsi essent tam perfecti antea, non ulteriori tamen momento subsistere valeantes, è cælis in abyssum inferni præcipites deturbavit: *In veritate non stetit,* loquitur Christus de capite rebellium Angelorum. Joan.8.44.